

Přáno pro tuláky všech rodokmenů

ORBIS

-

TRAMPUS

-

AKTUALITS

-

- vydání 0 -

OBČASNÍ - NĚKOLIKASTRANÍK - OBĚŽNÍ

Narozeno : 7.5.80

začátečník . . .

Vše, co je zde napsáno

jsem si někde přečet, zaujalo mě to

a dávám na vědomí

široké trampské veřejnosti

- - - - -

překlepy a bhyby mus íte prominout

- - - - -

POZOR - POZOR - POZOR - POZOR - POZOR - POZOR

x x x x x x x x x x x x x x x

Zalíbil-li se ti tento "občasník" a jsi-li sběratel, přepiš toto vydání, OPIS pošli dál a TEPRVE PAK SI ORIGINAL USCHOVEJ !!! Stačí-li ti přečtení, předej OTU dál spřízněným duším.

Nechte kolovat POUZE 14 DNÍ^o ode dne narození !!!

x x x x x x x x x x x x x

redakce

: VOBĚŠNEC :

Boty se moc popohnat nedaly, asi byly zhotoveny z líného skotu. Do vesničky sme došli za úplný tmy, kdy jediným světlem byla okna kulturního domu. Tam sme se zastavili. "Nedáme si něco k pití?" nenuceně prohodil Mirek. Má vohavná duše potají zajásala a říkala si: "Aspoň jednou to navrh někdo jinej." Ležérně sem vodvětil: "No, zavlašil bych." Vnitřek kulturního domu nás nezklamal. Kromě plakátu na sdi kterej varoval v červnu: Nekaš si žaludek na Nový rok a čurajícího chla pečka, kterej varoval před vodou, nic. Poglechli sme chlapečka a dali sme si pivo. No a pak sme sta tečně vykročili vstříc lesu a dravejm šelmám a narazili na hajného. Ptal se nás hlasem, na kterým bylo poznat, že de taky z nějakýho kulturního domu, kde se asi vo pivo nestrkej, kampak jako vojákové dou. Nechali sme ho teda při těch vojákách, a že jako sme předsunutá vojenská hlídka, zejtra že za náma dorazí armáda a budou tady manévry. Ptal se hned, esli taky rakety, a aby sme se nebáli, že to nikde nevykacá, když je to tajný. Slíbili s me mu baterii raket a sásk esli něco neví vo seníku. Rakety vzal s povádkem, seník už mín, když uviděl Mirkův čibuk, tak sme se s ním museli rozloučit a dělat přískoky, dokud nám nezmisel.

Pa k sme vobjevili mechovej doliček, kterej byl jako stvořenej pro dva nocešníky. Rozbalili sme sv americký deky s votvorama pro pozorování zvíře a taky kváli větrání. Vobalili sme se dírama a sbytkama látky, když k našemu chřípí dorazil nepřijemnej zápach. Nejdřív jsme se podesírali, ale potom sme začali hledat, esli náhodou neležíme v hromádce. Žnova zafoukal vítr, zápach se znova vopřel vo naše tváře a metr před náma se vozvalo slověstný savrzání. Přestože sme chladnokrevný hráči, protřeli Monte Carlem, Las Vegas a hernou U Nováků, zastavily s náma hrázou hodinky. Třesoucím se hlasem sem pronesl: "Bali máš něco k jídlu, poč k nám!" Odpovědělo zase jenom slověstný savrzání. Vodhodlal jsem se k sta-tečný větě: "Míro, rozsvít, já po něm hodím..." a chvějivou rukou sem popad dva sbylý špekáčky. Mirek škrtnul sirkou, má ruka připravená k smrtící ráně skameněla, protože metr před náma, ve vešče mech

voří se houpaly dvě nohy.

No, popisovat hrůsu a zděšení nechceme, protože trampskej národ si petrpí na kanadský žerty, a kdyby zjistil, že se bojíme voběšenců, určitě by před naším domem visel každéj tejden jeden. Překonali sme nejeden světovej rekord: Míra se vyznamenal v disciplíně skok po nozmo, odchod brečmo, s vyplazenejma jazykama sme doběhli do vesnice a vyvstala nová votáška: Co teď? Hlásit nebo nehlásit? Z noci stejně nic už mít nebudeme, tak at se stará vokrakář, voď šeho je placenej. Vobeznámení s terénem sme našli jeho chýši, po delším bušegí na dveře vyšel ven v šupanu přepísanej dohodou. Řekli sme mu ten příběh zjihnul a povídá: "No dobrý, kluci, to počká do rána, satím si lehněte tady v kanceláři a ráno se tam mrknem." Ráno šel s náma ošgě tajemník z vejboru a cestou sme se stavěli pro hajnýho, hajná říkala, že stárej přišel domů večer načechranej, furt něco blábolil vo raketách, co mu dneska rozmetaj les, má kecovinu a vobklad na hlavě a vůbec, že to má vypitý a že se z toho chlastu brzo zblázní. Vokrakář že je blázen a my sme jí přitom nechali. Když jsme došli na vokraj lesa, naznačili sme směr a čekali na ně. Vrátili se asi za deset minut. No - byl tam. A že nám krakář se na nás usmál a povídá, jakýpak nashledanou, o - a zvednul ruku směrem k cedulce, přibitý na stromě: "Zakázáno"! Čtěli sme se ho septat, jestli se v le - se směj a spon hrát šsogy, ale upustili sme voď toho "Ta k mi dáte každéj dvacet korun a buďem za se kama rádi." Přemlouvali sme ho, že to dáme rádi na modlení, ale byl nevobloznej, co dělat. Šáhli sme teda do škromnejch měšců a dali mu žádaný. Přál nám potom šťastnou cestu, ale šťastnou cestu nám nepřál cvikéz ČSD, neboť sme neměli na jízdenu. Čtěli sme za sve seni zaspívat několik vánočních koled, ale sotva sme začli "Jěžíšku, panáčku", tak na nás začval, že tu nejni pro vopišky a at hned vystoupíme. Vohradili sme se, že když zavrhaul Jěžíška, Děda Mráz nám taky nic nenadě lí, hodil po nás alušební kleště, který pak musel hledat v náspu u tratí. Do Prahy sme přije - li v pozdních hodinách, protože sme byli vyhoštěný eště z jinýho vlaku a pošádat vo azyl nebylo kde. Vo - tý doby sme zapřisáhli vodpůrci voběšenců. A proto, kamrádi, nevěšte se, volejte linku důvěry 237900!

- Ivan Spal -

Cestování
bez přestání
pro tuláka
bez vyznání
každý ráno
za svítání
bez snídání
dál uhání
toulá se tu
bez septání
něco k jídlu
shání k mání
pije svoji
rosu ranní
kam těd pájde
nemá sdání
má dost času
hledá t spaní
a ještě víc
do skonání.

To si vyčet
HOULA z dlaní.

nou - co kdyby tu někde začalo hořet a on...
Hrdinsky se naděhl.

Ještě si musí pořádně promyslet, co bude tak nej-
lepší. Otočil se na druhý bok, aby mu sluníčko ne-
svítilo do obličeje, a za přivřenými víčky začal
kombinovat. Až usnul.

Na počest toho krásného dne - a taky sebe. JOHNNY

A Ž .- . M a r k e

Až zmapuješ všechny stezky, po vrstevnicích prachu
a modrým kotám oblohy, dáš čísla svých snů
Až zadržuješ smutek, do šestí rozatých strun
Až závěj bude bílým poutníkem
s rukypodáním šm na další štaci
Až s e naučíš trhat kaluše, obrazem své tváře
a zaprášené řasyhvězdou jízdou
smývat rosou všedních starostí, Až necháš snilkům
lepou koej pro nos talgii, tvé dlaně sbalené do
úsvitu, rozbalí se v den...

Veliký vodní tulák

Má j tatínek projevil přání jít ještě jednou s Karlem Proškem na ryby a vůbec nezdařelo na tom jaké ryby to budou. Přišli jsme na Bránov a oni s objali jak za války, kdy se dlouho neviděli. Prošek sundal s pády žluté bambusové pruty a očistil je od prachu a pavučin, měl na nich ještě staré kolečkové navijáky roláky a bílou imitaci. Potom šel narýpa t rousnice na zahradu a ušel na špalku jedné bílé slepici hlavu. Dal mi ji škubat a sám šel nalít do láhve domácí slivovici ze švestek.

Rozhodli s e s tatínkem, že půjdeme nad jez na úhoře a upečeme si slepici. Vratíme se až ráno. Tatínkovi by se také úhoři hodili jako prezent. Úhoř je krásný dárek, má nenapodobitelné výtečné maso, něco ja ko jemný jazýček, a snad je dokonce z jiného soudku než maso říčních ryb. Voní dálavou, tu kem pestré potruvy a travinami oceánů.

K večeru jsme vyšli, každý si nesl pruty a pytle pod zadek, aby ho malička země nestudila. Strejda Prošek hodil oškubanou a vykuchanou slepici k živým rybičkám, aby se prý trochu ve vodě vyprala.

Připomínalo mi to naše cesty za parmani, jen oni dva už byli starší a po pěšince těžce šli a těžce dýchali. Jako tehdy před válkou bylo nebe modré a slyšeli jsme už pada t vodu z jezu. A na-proti maličko svítil jedinou lucerničkou nezabu-dický mlýn. Strejda Prošek řekl:

"Tady sástaneme."

A rozbaloval pruty. Všech šest prutů, Proškovy, ta tínkovy a moje, jsme dali vedle sebe a na každý pověsil tatínek takovou malou rolničku jak na vá-noční stromek. Byly malá ta rolnička, jen o něco větší než hliněná kulička na hraní, s jakou se strefují děti do důlků. Ale každá byla zlatá a kaž dá by sacinkala, kdyby úhoř rozkýval prut.

Na úhoře vša k byla špa tná noc a všichni jsme to věděli. Svítil velký stříbrný měsíc a nebe bylo poseté bílými hvězdami. Úhoř miluje raději tmu ja-ko netopýr anebo divoká zvíř a o světlých nocích málo vylézá. Ale nějak nám to tehdy nevadilo, snad

bylo důležitější pro tu noc, že jsme byli, možná naposledy, spolu.

Sli jsme dál od prutů, aby měli klid, a stějšda Prošek rozdělal malý ohniček a pověsil nad něj na drát slepici. Potom vytáhl láhev a povídal mi jako před deseti lety z akátu:

"Ovakni si."

A já si ovakl, protože jsem byl už skoro muž a tatínek neměl žádné námitky. A tatínek a taky ovakl, přestože na alkohol moc nebyl. Ohýnek nás hrál svenku, slivovice uvnitř. Klábovali js me, tatínek se strejdou Proškem hulili egyptky a já je poslouchal, jak vyprávějí o dobrodružstvích, která prožili ve světě. Už se nepamatují, ale byla v tom nějaká Afrika a nějaké krásné ženy.

Potom vyprávěli o rybách a dělali bilanci, co chytili a co nechytli, a shodli se jako všichni rybáři na tom, že největší ryby jim vlastně utekly. Stějšda Prošek neal po cestičce nad ostrůvkem živou jedenáctikilovou štiku na provaze. Jak uklouzl, vrátil štice ruku akorát do subaté km tlapy. Pustil ji a ona se skutálela do řeky, prádelní šnůru překousal a už mu nikdy nezabrala.

Potom zazvonil zvoněk. Bylo to zvláštní a cizí v přírodě, zprvu jsme nechápali, kčto na nás zvoni. A pak jsme si vzpomněli na naše sňaté zvonky a běželi jsme úprkem k prutům a tatínek vytáhl kilového úhoře, který si sřejně spletl syčtlou noc a tmavou noc. Tatínek ho dal do husté sítky, sítku nahore sv svázel pěti usly a pověsil ji s úhořem na větev olš

Potom jsme roztrhli a spucili začouzenou ššepici a sapilá ji zase slivovicí. Už jsme moc nemluvíli, už promhouvala jenom noc. Tloušti mlaskali po rybičkách a netopíři tiše proletovali mezi olšemi. Hvězd se koupaly v řece a měsíc o ně pešoval, o každou se bál, protože strýček vesmír mu je dal na tarost. A dal by mu na zadek, kdyby je neuhlídal. Podíval jsem se po mých bližních, dřímali v klubičkách na pytlicích ja k štěnata mezi kostmi slepice a lahvi od slivovice.

Šel jsem k olši, kde visel v síťce úhoř. Byl živ, malická očka se mu podivně naslátle leskla, kdyby to byl šlověk. Řekl bych, že má horečku.

Začal se v síťce kroutit, ale neměl žádnou šanci. Ale nevzdával se, jako se nevzdávají ti nejpěvnější

lidé. Úhoř nikdy neztrácí naději. Ani když už je mrtvý a jeho tělo je rozbité, ještě chce utéct a žít.

Lehl jsem si k ohníčku do trávy a myslel jsem na poutníka úhoře a jeho rod. Na jeho životě je zatím víc záhad než pravdy. Myslel jsem na rybu, která tu žije na planetě zřejmě miliony let. Na rybu, která je opředena tajemstvím řek, moří a oceánů. Viděl jsem v duchu dávného řeckého filosofa Aristotela, jak vytlouká z hlavy mylnou myšlenku, že úhoři se rodí v bahně jeser. Slyšel jsem Dána Schmidta, jak obhajuje první pravdivý názor, že úhoři se třou v blízkosti Ameriky v Sargasovém moři. Připlují sem z řek Evropy a Afriky. Tady pod hnědými chaluhami Sargassum v jednom z nejteplejších a nejžhánějších moří světa prožívají lásku. Svě děti jikry houpají na hnědých řasách jak na kolébkách a nikdo z rodu lidí je přitom nespatří, protože člověk ještě tak hluboko nesešoupil. A oni si zřejmě člověka přitom ani nepřejí. Člověk chtěl vědět o nich vše a tak je pronásledoval dokonalými letadly a pevnými loděmi. Dokonce připevnil na úhoře primitivní vysílačky a sledoval je loděmi po povrchu oceánů. A přesto se celé pravdy nedopátral.

Nevíme, kde umírá jí. Snad hynou po vytření, padají na dna moří a oceánů, protože moře a oceány jsou hroby nekonečné. A zatím jejich děti, sklovité průsvitné monté, nese Golfaký proud stovky kilometrů. Úhořici veletí jako vrbové lístky plují pak sami tři roky do ústí řek, kde žilí jejich otcové a matky. Samci zůstávají u ústí řek a hlídají, až se dorostlé samice zas e vrátí. Ty žijí desítky let v řekách, jako by mohly vyrůst a smohutnět jen tady. A tady je chytáme úzkohlavé a širokohlavé, nazelenalé nebo modravě černé. Pak se ty sbylé vydají zas na několika tisícikilometrovou pout do Sargasového moře. A vědci pátrají, co je k tomu vede a jak mohou najít cestu. Ptáči se řídí hvězdami a sluncem, ale čím se řídí pod vodou ve veliké hloubce úhoři? Pudem? Magnetismem? Zkušeností? Nadprůměrnou inteligencí? Sýslem pro orientaci?

Nepřipadáhě mi to tenkrát tak složité. Tam u Ameriky se přeci narodili a tam se vracejí. Domů každý treťí. Narodili se tam a tak se tam chtějí pomilovat a v rodném moři semřít. Plují tak zběsile, že v jejich čas není nic pro ně překážkou. I pro ně jsou

některé nepřekonatelné. A oni jdou jak slepí. Jsou chytrí, a přesto se dostanou hnání proudem do turbin a sahynou rozkrájení popravčím kolem. V mokré trávě prý cestují kolem velkých jezů a přehrad, překonávají tisíce nástrah rybářů a pytláků. V moři se jim zvětšují oči, aby lépe viděli, a zmenšují se jim útroby. Změní i barvu, stanou se stříbrnými. A stále plují za svým cílem, nikdy neztrácejí naději.

Člověk postavil přehradu, vysoké jazy a kolomaz nalil do řek. A úhoři nemohli stoupat ani klesat. A pak zjistil, že se mu bez úhořů těžko žije, a začal dovážet úhořiky od ústí řek letadly v bedýnkách obložených ledem a mechem. Vpouští je do řeky u svých domovů, aby je za pár let lovil. Ale kdo těm nej silnějším, kteří přelstí naše nástrahy, pomůže k cestě zpět?

Hlava mi praštila u ohníčku, jak jsem o tom přemýšlel. Ale už jsem nepřikládal dříví, pomalu se rozsednivalo. Ve mlýně zhasli.

Úhoři sřejmě nechodí na hrách. A ani nemají jedovatou krev. Proč by byli jedovatí? Naše maminka si s nimi hraje, když je tatínek chytí. Hledí úhoř po břichu, až se natáhne jak pravítka a spí. A možná, že se mu sdejí pohádky jako dětem. Možná, že se mu dokonce zdá, že je ptákem anebo nádsukovým letadlem a nemusí tak dlouho hledat moře plné chaluh.

Rozsednulo se. Tatínek se vykašlal, vstal a šel pro pruty a pro úhoře. Loudal jsem se za ním.

U olše se sítkou jsme oba vykuli oči. Visela tam sítko plná slizu. Připomínalo to porážku a praporek na pól šerdě. Úhoř si zvětšil zobáčkem maličké očko na větší oko, pak se sřejmě stáhl v pase a proklouzl. Spadl ze stromu a vjel po mokré trávě zpátky do vody. Líbilo se mi, že tatínek nenadával a jenom řekl:

"Je fuč."

Pak sívl, utahaný, nevyspalý, otláčený, a dodal:

"Byla to ale překrásná noc."

Bylo to tak. Člověk prožije krásnou noc a nemusí nic chytit.

Stál jsem u olše a díval jsem se pořád jak fascinován na prázdnou sítku a myslil jsem na to, že tenhle úhoř také neztrácel naději, že jednou uvidí Sargasové moře.

3. pokračování

Skutečně ideálním a velice rozšířeným typem obydlí, kterého později užívali všichni préríjní Indiáni, bylo TÍPÍ - prostorný kušeloovitý stan. Kdybychom chtěli típí postavit jako původní obyvatelé, vztyčili bychom nejprve trojnožku ze 3 asi šestimetrových věch, cedrových nebo borových tyčí a k ní bychom upevnili dalších 15 tyčí tak, aby na semi tvořily kruh a nahoře aby se stýkaly. Přes tuto konstrukci bychom napjali vlastní stan, sešitý z bávolích kůží (bývalo jich 20-30). Dálešitě je regulování kouřové ho otvoru ve vrcholu típí, které závisí na nastavení "uší" stanu, upevněných zkříženými tyčemi zvenčí. Na prérii vane většinou západní vítr, proto budou "uší" směřovat k východu a přijde-li bouřka, raději je úplně uzavřeme. Také oválný vchod bude situován na východ. Aby nám do típí nezatékalo a nefoukalo, nanneme do výšky 1,5 m kůže po celém obvodu stanu i zevnitř. Lůžka vystelíme měkkou trávou, ohraničíme kmačky a přikryjeme kožešinou. Nalevo od vchodu budeme spát my, napravo připravíme postel pro hosta. A ještě si můžeme jako Indiáni přidělat k lůžku (do hlavy) opěradlo z proutí, podepřené trojnožkou. Uprostřed típí budeš samozřejmě ohniště. Co nám ještě zbývá? Celý stan pěkně pomalovat zvířaty, zachytit události z lovu apod. Vnitřek stanu zase v vymalují svými ornamenty dívky a ženy. Škoda jen, že za rok bude stan od kouře k nepoznání; ale to ženy sešijí nové bávolí kůže a práce začne znovu.

Pouštní oblast na jihozápad od severoamerických préríí se vyznačovala terasovitě postavenými městečky, kterým říkáme PUEBLA. Hoplové a Zuniové, kteří je obývali, byli mírumilovní a usedlí Indiáni na rozdíl od svých sousedů - Navahů, kteří bydlili v malých hoganech, i od bojovných Apačů, kteří kočovali a víceméně kulturu bydlení neměli. Pueblo stávo la na vyvýšených skalách ("mesa") i v nížinách a kromě kamenů používali Indiáni k jejich stavbě sušených cihel z rašeliny "adobe". Vnitřek pueblo byl prostinký: Vchod, čtvercové okno, umístěné poměrně vysoko, kůl na zářezy, na němž visávaly pokrývky a od švy, kameny na drčení obilí, několik

nádob s úzkým hrdlem na vodu a v rohu ohniště. Lá-
ka pueblaná neznali; v noci se jednoduše zabalili
do pokrývek kdekoliv na zemi. Jednotlivé terasy spo-
jovaly pouze šebříky, takže v případě nebezpečí se
stale hotovou pevností. V pueblu byla také tzv.
"kiva" - půdsevní svatyně, kde se Indiáni scházeli
k náboženským obřadům.

Nejdokonalejšími staviteli podle evropských měřítek
byli jistě Indiáni severozápadního pobřeží a z nich
zvláště Haidové. Sta věli skutečně DŮMŮ Z CEDROVÝCH
POSEN (až 40 m dlouhé a 15 m široké) se štítem a
střechou. Chyběla pouze okna. Pozoruhodné byly na
těchto stavbách především nosné sloupky, které pře-
šňovaly střechu a byly krásně vyřezávané a malované.
Z těch se pak vyvinuly totemy.

X

Příbytky Šusvapa, žijících daleko na severu, měli
několik zvláštností: SEVERSKÉ CHÝŠE měly konický
tvar a jejich konstrukce byla ze dřeva. Zcela origi-
nální bylo krytí stěn kulatinou. Navíc vrstvlili sev-
erní Indiáni na stěny sem, kterou pod příbytky vy-
kopali, aby zde vzniklo víc prostoru (na způsob zem-
ljanek). Je možné, že se Severané poučili u Eskymáků
kteří svá kulovitá iglú sice stavěli se sněhových
cihel, ale jejich část byla rovněž pod úrovní povre-
chu. Značnou nevýhodou šusvapských zemljanek bylo to
že příchozí se dostávali dovnitř kouřovým otvorem v
střeše a že každý z nich zasypal obyvatele molnou
dávku hlíny.

Způsob bydlení hrál v životě Indiánů důležitou úlohu
právě tak jako v životě jiných plemen. Vývoj obydlí
závisel na tom, zda kmen kočoval anebo zda se sdrže-
val na jednom místě. Uvedli Indiáni mohli svoje pří-
bytky zdokonalovat na rozdíl od Indiánů kočovných.
/pokračování/

pozn. red.

Neboť se už ozvalo několik čtenářů OTY s tím,
že tento seriál je psán způsobem tak pro děti do
13 let, některé údaje jsou zkreslené atd...
Uvádím na vys větlenou, že Indiánská epopea je
převzatá z časopisu PIONYR z r.1963. PRESTO doufám
že laikům dobře ukáže právě indianským stylem živo-
ta. Pro PIONYRA sepsal pan Hulpach. LJ

III.

III.

III.

P í s k á k í c í - c í k á n

hraje Spirituál kvintet

1. Dívka louhá se vinicí, tam kde zídka je nízká
 tam kde stráň končí vonicí, tam píseňku někdo píská

R. píská se

2. Ohlídne se a: "Propána!" v stínu kde stojí líška
 švarného vidí cikána, jak leží píseňku píská:

R.

3. Chvilí stojí tam pětichu, píseňka si ji získá
 domů jdou spolu, do smíchu,
 je slyšet cikán jak píská:

R.

4. Jenže tatík jak vidí cikána, pěstí do stolu tříská
 "Ať táhne pryč vesta odraná,
 groš nemá, něco ti spíská":

R.

5. Teď smutnou dceru má u vrátek,
 jen bůh ví jak se jí stýská,
 "kšé vrátí se mi naspátek,
 ten který v dálce si píská!"

R.

6. Pár židel honí se po louce
 v trávě rosa se blýská
 cikán rozmarýn v klobouce,
 jde dál a píseň svou píská:

7. Na závěr zbývá už jenom říct
 v čem je ten kousek štíska
 peníze často nejsou nic -
 má víc kdo po svém si píská!

ROČNÍK 1947

zpívá Wabi Daněk

Nás bylo 7 romantiků, netušících že se všechno změní
 A stačilo pár okamžiků, 15 let to vlastně mnoho není
 vša k sotva pátek odhoukaj, to pomyšlení každého
 z nás změnil
 svůj tělo sádlem obalený napasovat do maskáčů
 z mládí.

Léta krásy nepřidaj a nevyléčí naše stuhlý hnáty
 jen v uších pořád svoní blues
 co zpíva jí nám telegrafní dráty
 Zás jdeme známým údolím tak jako v časech naší
 za šlé slávy
 a slovančestem nezředitelná snášejí se do vyhrzaly
 trávy
 Pak čaj s příchutí jehličí a cigaretu za palova t
 třískou
 a kyta ru vzít do klína a spívat si tu píseň
 kdysi blízkou

Text není žádněj Kainar dávno všichni víme
 že je vlastně hloupá
 Tak proč nám slzí oči, není přece vítr
 a kouř vzhůru stoupá.
 Pak je tu konec víkendu a všechno jako obrácený
 domů
 každej si schová do kapsy ten šhavej uhlík kterej
 ještě zbyl mu.

/: Ten uhlík to je jistota že všedními dny člověk
 nezmagoří
 čas od čas se podívá a řekne
 je to dobrý ještě hoří :/

t e s t n a p o k r a č o v á n í

ZNÁTE ČSR ??? PROCESTOVALI JSTE ČSR ??? ČETLI JSTE C

Odpovědi zasílejte do 3 týdnů od narození tohoto vydání OTY. Konečná uzávěrka bude v den narození OTY, v kterém budou výsledky tohoto testu. Za každou správnou odpověď je jeden bod. Body se všech testů se budou nasčítávat do konečného pořadí.

TEST III.

- 1) Kde je v ČSR nejstarší sklárna s nepřetržitým provozem v Evropě. Vyrábí již od roku 1 414 ?
- 2) Na kterém náměstí v ČSR je nejvíce pomníků ?
Je jich celkem šest.
- 3) Jmenuj sříceninu románského hradu v západních Čechách, kde byl vězněn Soběslav II ?
- 4) Kde je snad pejanámější botanická zahrada (park) v středních Čechách, která je volně přístupná veřejnosti a byla založena r. 1885 ?
- 5) Která je jedna z nejstarších přehrad v ČSR, postavená v l. 1930 - 33 s přehradní zdí vysokou 55m

x x x

VYHLAŠUJU SOUTĚŽ

o " Husitského střelce "

- - - - -

J e d n á s e o s o u t ě ž v e s t ř e l b ě p r a k e m .

P r o s t ř e d e k : p r a k b ě h n ě v e l i k o s t í

g u m y : c h l e b o v k y 3 - 5 m m

v i d l i c e : d ř e v ě n ě

c í l : p l e c h o v k a o d k o n d e n z o v a n ě h o m ě l ě k a

v z d ě l e n o s t : o c a 10 m

t r ě n u j t e : v d o b ě o d 1.4. d o 25.5.80

Největší sérii tref za sebou pište během této doby do redakce. 26.5.80 bude uzavírka a 20 nejlepších střelců bude pozváno 31.5.80 na finále nejlepších střelců

x x x

Slyšel jsem, zjistil jsem, inserce, různé : : :
- - - - -

- Československý rozhlas vysílá na stanici Praha v sobotu 10.5. další část seriálu Ať žije Porta, tentokrát pod názvem "Porta a Sokolov".
- 17.5. v tuto dobu si můžete poslechnout už 6.část Ať žije Porta, s názvem "Brontogauč".
- Šmudla se bude vdávat v červnu
- vystoupení Zelenáňů v máji 1980:
 - 12.5. Meziboří u Litvínova
 - 15.5. Litoměřice
 - 16.5. Revnice - Lidový dům
 - 19.5. Nová Paka
 - 21.5. Praha - Klicperovo divadlo
 - 28.5. Nový Bor
 - 30.5. Světice
 - 31.5. Sázava nad Sázavou
- Kdo má doma nepotřebná razítka, ať obrázková nebo jiná ?! Zašlete je na adresu redakce pro potřebu dekorace tohoto plátku.
- Zrovna tak shání redakce, staré trampské časopisy nebo tiskoviny s trampskou tematikou.
- Doplnuji svoji sbírku trampských písní ? Kdo mi půjčí svůj zpěvník na opsání ? Lim.Joe

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Redakce: Limonádový Joe

Josef Medlín - Vlastislavova 565/13, Praha 4,
Busle 140 00

.....

V Dubnu odešel na věčný vandř kamarád Jevga ze severu. Již nikdy neusedne s námi k ohni.

.....

Cena : nevyčísľitelná

PATISK DOKÁŽAN III

Nerozšifuje PHS